

Kukátko

II. ročník krajské postupové přehlídky amatérského činoherního divadla pro dospělé a dětské publikum

Spící lev

Úsměvná fraška napsaná před 100 lety tenkrát i dnes nabízí divákům věčný příběh o přitažlivosti muže a ženy, tentokrát obohacen o vůni kávy a hvězdy meziválečného filmového plátna. Původní předloha dominantně pojednávající o „lovu na ženicha“ byla inscenátory posunuta do absurdní grotesky. Tato stylizace snad v divákovi otevře přemýšlení o nadčasovém dilematu, které řeší každá generace: Hodíme se k sobě, drahoušku?

Původně maďarskou hru z 20. let minulého století, čítající množství tehdejších tamních popkulturních narážek, si členové souboru upravili do svého rodného jazyka a prodloužili stopáž z přibližně 25 minut na dobrou hodinu a čtvrt. Docíleno toho bylo díky přidání dvou „snových“ či alternativních pohledů na lovení manžela v první části a doplnění celé nové druhé části, která svým vzhledem na situaci onu grotesknost první poloviny více uzemnila a vytvořila pohled více realistický.

Na začátku představení se nám postavy představily specifickým příchodem z pod jeviště těsně před diváky. Dcera Gusta přišla lehce dětským rozjařeným krokem a maminka statínkem přišli seriózně a vážně. Nutno podotknout, že matku hrál muž. Ovšem nijak fraškovitě, ale sgrácií a příjemně distingovaně. Byť se prve zdál herecký výkon otce levnější než u kolegů, po změně v Karla zbrunátněl a často si scénu kradl pro sebe – v dobrém.

Představení bylo velmi humorné. Spoustu vtipů vycházelo z věčného tématu muž vs. žena. A je to určitě v pořádku vzhledem k tomu, že o tom příběh je. Velkou roli hrály i narážky na české meziválečné filmy a písně. Konkrétně v druhé části publikum pobavila scéna s „utišením“ kanára, kde byla použita píseň Já mám devět kanárů z filmu Uličnice. Ovšem čeho je moc, toho je příliš. V první polovině na mě občas působily levně některé eroticky podtržené narážky.

Odborná porota hru ve výsledku hodnotila kladně. Kvitovala dodržení žánru, byť se v druhé části občas ztrácel. Obecně byly vidět rozdíly mezi přes rok hranou první polovinou a teprve před třemi týdny poprvé odehranou druhou polovinou. Velkým pozitivem, zejména pak pro scenografa Miroslava Krále (ale i pro ostatní porotce), byly kostýmy. Dobově odpovídaly a byly líbivé a vkusné.

-mpe-

Kde to jsme?

Společenský dům v Neratovicích, Dům kultury, Kulturák, SDN. Různé názvy, stejný příběh. Založen roku 1995 – dohodou mezi zastupiteli města, Spolanou a rozdělením tehdejšího Kulturního domu. Tehdy SDN nevypadal zdaleka tak, jak ho známe nyní. Jednalo se tehdy o takzvaný velký a malý sál vpřístavbě k hlavní budově. To dalo za vznik příspěvkové organizaci, která v prostorách provozovala prezentace kulturních akcí. V roce 1997 byla do budovy přemístěna městská knihovna. V květnu 2002 byly připojeny prostory bývalého Kulturního domu a městského kina. Tak vznikla současná multifunkční podoba celého „areálu“. Roku 2005 se stal Společenský dům správcem a provozovatelem Letního kina v Neratovicích. O pět let později bylo městské kino digitalizováno pro projekce v 2D a 3D kvalitě. V roce 2018 byla vyhlášena veřejná soutěž pro návrh rekonstrukce Společenského domu. Takže kdo ví, možná se podoba kulturního srdce města zanedlouho opět změní.

-dak-

Liga spravedlivých • Karel Vlček

Jak jste se dostal k divadlu?

Můj tatínek byl herec. A tak se jednoho dne v roce devětapadesátém stalo, že na denním plánu práce – čili na fermanu – libereckého divadla se objevila zpráva: Vlčkovým se narodil syn Martin (ve skutečnosti jsem byl Karel). Vlastně jsem se tedy nenarodil, ale vyšel jsem na fermanu. Později rozhodlo to, že na medicínu jsem byl líný a na filozofickou fakultu kádrově nevhodný.

Na které z představení letošního festivalu se nejvíce těšíte a proč?

Těším se na všechna představení. V první řadě na překvapení – protože to je pro mě v divadle důležité. Kdybych musel být

konkrétnější, přiznávám, že mám moc rád pohádky a také vysokého učitele Věnceslava Metelku a Václava Klimenta Klicperu...

Myslíte si, že je možné dobře zahrát špatně napsanou hru?

Samozřejmě. České divadlo v tom má velkou tradici. Podívejte se na záznamy (ale i filmy) z protektorátu, či třeba z padesátých let nebo normalizace. Někteří herci jsou tak skvělí, že vám dají zapomenout (alespoň částečně) na ideologickou nálož i nedokonalost textu. Bohužel ona schopnost přinášet mimoslovní poselství se z českého herectví vytrácí.

Je nějaká hra, kterou byste mohl vidět klidně stokrát, ale stejně by vás nikdy neomrzela?

Myslím že ne. Mám to dokonce tak, že na své nejoblíbenější divadelní texty pokud možno nechodím. Text a představení jsou dvě velmi odlišné věci. A sebelepší text lze inscenací zabít – zejména leností, nedovzdělaností nebo neumětelstvím.

A je naopak nějaká, která je považována za skvělou, ale vám k srdci příliš nepřirostla?

Ani takovou hru nedokážu jmenovat. S věkem se spousta věcí proměňuje a s nimi i naše vnímání.

A poslední – ne tak vážná – otázka, čím jste chtěl být jako malý a má to něco společného s tím, čím se žijete teď?

Jako malý kluk jsem chtěl být buď spisovatelem nebo Old Shatterhandem. Myslím, že spojitost je zřejmá. I když se z Old Shatterhanda vlivem času stal spíš Sam Hawkins.

Duch v lahvi

Divadelní soubor Máj Praha nám zahrál pohádku podle předlohy bratří Grimmů a doplnil ji autorskými písněmi. Příběh pojednává o Štěpánovi, který je od raného mládí polovičním sirotkem a vyrůstá daleko od svého otce – dřevorubce – v cizině. Když jednou otci dojdou peníze, musí se Štěpán náhle vrátit domů. Chce pomoci, ale neví jak. Osud tomu chce, že v lese objeví lahev s duchem. Hlavní myšlenkou tohoto příběhu je, že v každém z nás se mísí dobro se zlem. Nikdo není svatý a myšlenky na pomstu, cítíme-li se ublíženi, jsou blíží, než si myslíme. Nenechat se zmást touto naší rozličností duše a přijmout se takový, jací jsme, je životní úkol nás všech.

Zkušená porota zhodnotila celé vystoupení a vypíchla největší nedostatky. Nedá se jednoznačně určit podstata pohádky a pro děti by děj mohl být nesrozumitelný. Co se týče rekvizit, některé byly velmi propracované, jiné naopak lehce neprofesionální a pár z nich odlehčilo děj. Diváci se zasmáli, když uviděli lupu s ohromným okem, nebo když profesorka mluvila s heliem v plicích. Jednou za čas bohužel nebylo hercům zcela rozumět, a navíc prozradili svou trému, když při zpěvu zaznělo pár falešných tónů.

Vzhledem k tomu, že se na poslední chvíli v souboru měnili herci, všichni sebrali odvahu a svou úlohu zahráli

v rámci možností hezky. Velké plus byla živá hudba. Housle a kytara hrály jako podklad k písním a také dotvářely zvuky v ději, jako například broušení sekery a pohyb kostlivce. Párkrát se objevily vtipy, které odkazovaly na dnešní dobu. I jméno hlavního hrdiny pobavilo publikum, jmenoval se totiž Štěpán Albert Janštajn.

Duch v láhvi, foto: Linda Šprinclová

Světáci

Třetí den festivalu uzavřel soubor Činohra Tisá svou inscenací nesoucí název Světáci. Zhlédli jsme divadelní adaptaci proslulého českého filmu, jehož zápletku zná téměř každý. Tři fasádníci, toužící po dobrodružství ve víru velkoměsta, tři lehké dívky s jasným cílem dostat z pánů peníze a jeden profesor snažící se z neohrabaných venkovských dělníků udělat slušné lidi. Právě ten fakt, že celý sál měl jasnou představu o tom, co od představení očekává, mohl souboru podkopnout nohy. To se však nestalo a my byli svědky skvělé hry plné humoru, hudby a vyrovnaných hereckých výkonů.

Určitě nebudu mluvit pouze za sebe, když toto představení označím za výborné. Jedním z největších plusů se stal rozhodně humor a z publika se často ozýval smích. Herecké výkony byly taktéž velmi vyrovnané a rozhodně nemůžeme říct, že se jednalo o divadlo pouze jedné hvězdy. Celý soubor spolu krásně fungoval jako celek, herecky se podporoval a doplňoval. Dalším velmi milým prvkem inscenace se stala hudba a zpěv. Jak sborový, tak sólový rozhodně potěšil nejednoho milovníka hudby z 60. let a možná i ty, kteří jí úplně neholdují. Občasná jednoduchá choreografie doprovázející tyto výstupy byla už pak jen třešničkou na dortu.

Odborné porotě ovšem neunikly některé detaily. Největším nedostatkem se ukázalo být prolínání moderních prvků s těmi dobovými.

Dalším z mínusů, které porota vypíchla, byly občasně rozpačité vstupy na scénu a pomalé rozjezdy některých scén.

V průběhu hry se na jevišti vystřídal velké množství herců a možná i proto se některé scény občas zdály poněkud zmatečné. I na velmi povedených kostýmech se našlo pár nedokonalostí, ale nic, co by výrazně poznamenalo výsledný kladný dojem.

Kdybych měla krátce shrnout tuto inscenaci, rozhodně bych použila slova jako humor, zápal, přirozenost nebo osobitost. Nic z toho totiž představení nechybělo a my jsme tudíž již druhým rokem mohli být svědky výborného představení v podání činoherního souboru z Tisé.

Světáci, foto: Linda Šprinclová

-kuk-

Dílňky – malujeme se, mordujeme se

Mimo představení a rozborové semináře probíhají i workshopy. První se zaměřil mimo jiné na vytváření monoklů a jizev. Po příchodu do sálu na další představení vydělali modelky a modelové, kteří si nechali „ublížit“, diváky v sále. Šrámy se výtvarnicím velice povedly a těšíme se na další dílny. Nafotila paní Vladka Kodůusková.

-mpe-

Akci finančně podpořili:

Odborný garant:

Středočeský kraj

Středočeský kraj

Město Neratovice

SD Neratovice

NIPOS – Artama

Liga spravedlivých • Pavlína Schejbalová

Jak jste se dostala k divadlu?

Jednoduše. Pocházím z Vysokého nad Jizerou, kde existuje nejstarší ochotnický spolek v Evropě a možná na světě. Lidové hry z podkrkonoší a tak dále :) Těžko uniknete, a já uniknout nechtěla. Ovšem o profesionálním divadle se mi ani nesnilo, jednak nejsem herečka, přestože jsem párkrát velmi amatérsky hrála, jednak jsem si myslela, že je jen pro Pražáky. Ale během jedné přehlídky, která se ve Vysokém každoročně koná (dnes Krakonošův divadelní podzim) jsem se domluvila s čerstvým šéfem Divadla ABC, že nastoupím do jeho nového týmu jako tajemnice souboru. (Pracovala jsem tehdy v Praze, tak to bylo snadné.) Jmenoval se Milan Schejbal. Postupně jsem při práci lektora dramaturgie a archiváře vystudovala divadelní vědu, v divadle jsem měla dostatek dramaturgické praxe a po škole nastoupila jako dramaturg. Krásné časy!

Na které z představení letošního festivalu se nejvíce těšíte a proč?

To se nedá říct. Jsem zvědavá na všechny, ani jedno jsem dosud neviděla.

Myslíte si, že je možné dobře zahrát špatně napsanou hru?

Dobrý herec zahraje i telefonní seznam, říká se. Ovšem jestli z toho vznikne dobrá inscenace, to je otázka. Spíš ne.

Je nějaká hra, kterou byste mohl vidět klidně stokrát, ale stejně by vás nikdy neomrzela?

Těch je mnoho. Večer tříkrálový, Romeo a Julie, Charleyova teta, Tanec na konci léta, Frederick, Splašené nůžky, Přelet nad kukaččím hnízdem, Obsluhoval jsem anglického krále, Mamzelle Nitouche, Třicetdevět stupňů... to mluvím spíš o konkrétních inscenacích, které jsem viděla. Co se týče textů, které mě budou vždycky zajímat, tak je to Jak je důležité mítí Filipa, Shakesperovy hry až na výjimky, hry Yasminy Rezy, dramaturgie Pratchetta a mnoho dalších. Vypadá to, že mám ráda divadlo!

A je naopak nějaká, která je považována za skvělou, ale vám k srdci příliš nepřišla?

Molièrovy hry. Některé jsou považovány za skvělé, ale není to můj šálek kávy. A jedna hra od Shakespeara, jejíž jméno nevyslovujeme.

A poslední – ne tak vážná – otázka, čím jste chtěla být jako malá a má to něco společného s tím, čím se žívíte teď?

Chtěla jsem být učitelkou nebo telefonistkou na letišti :D. Tam jsem dva měsíce pracovala, byla to hrozná nuda, šťastně jsem utekla k divadlu. Díkybohu nejsem ani učitelka, klobouk dolů před těmi dobrými, já bych to nebyla. Jsem šťastná tam, kde jsem.

-kuk-

Divadel je darda, my jsme dobrá parta!

Doprovodný časopis k přehlídce byl vytvořen studenty Gymnázia Františka Palackého Klárou Kučerovou, Davidem Kupkou, Nikolou Rajchertovou, Lindou Šprinclovou a studentem Vyšší odborné školy publicistiky Martinem Peprným.

Děkujeme Mírkovi Královi a všem sponzorům za pomoc a důvěru, které do nás vložili.

